

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) N. A. M. B., b) L. B.**, oba zastoupeni advokátem JUDr. Milanem Hulíkem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2007, č. j. 9 Ca 265/2005 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2007, č. j. 9 Ca 265/2005 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zrušil rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, jako žalovaného, ze dne 23. 9. 2005, č. j. SCPP-3680/C-218-2005, i jemu předcházející rozhodnutí Policie ČR, Oddělení cizinecké policie Teplice, ze dne 15. 8. 2005, č. j. SCPP-01927/UL-IX-CI-08-2005, kterým byla zamítnuta žádost prvního žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a jinou vadu řízení před městským soudem.

Stěžovatel se s městským soudem neshoduje v názoru na právní otázku, zda na žádost prvního žalobce měla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel trvá na tom, že první žalobce žádal o udělení povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění zákona

č. 222/2003 Sb., který nabyl účinnosti dnem přistoupení ČR k EU, a jeho žádost byla posuzována podle § 87e odst. 1 věta první téhož zákona. Podle stěžovatele zákon z hlediska podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu nerozlišuje, zda se v případě rodinného příslušníka občana ČR jedná o občana EU nebo o občana třetího státu, liší se pouze vydávané doklady; zato výklad městského soudu, podle něž by se ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců vztahovalo pouze na rodinné příslušníky občanů ČR, kteří jsou občany EU, respektive na rodinné příslušníky občanů ostatních členských států EU, bez ohledu na to, zda jsou sami občany EU či nikoli, by vedl k diskriminaci těch rodinných příslušníků občanů ČR, kteří jsou občany třetích států. Stěžovatel proto zastává názor, že občané ČR se naším vstupem do Evropské unie stali současně občany EU a na jejich rodinné příslušníky se vztahuje speciální a výhodnější úprava vydávání povolení k trvalému pobytu obsažená v ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel dále upozorňuje na fakt, že městský soud měl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumávat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobci však námitku, že na žádost prvního z nich neměla být aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, vůbec nevznesli, takže městský soud překročil rozsah žalobních námitek, což stěžovatel pokládá za vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírají její oprávněnost a tvrdí, že rozsudek městského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. Jsou přesvědčeni, že námitka soudu o postupu správních orgánů podle nesprávných ustanovení zákona o pobytu cizinců je důvodná, a navrhují odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že první žalobce podal u Policie ČR, oddělení cizinecké policie Teplice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) dne 29. 6. 2005 žádost o povolení k trvalému pobytu na území. K ní přiložil kromě jiných dokumentů oddací list prokazující, že dne 21. 5. 2005 uzavřel manželství s L. V., a také rodný list a osvědčení o státním občanství ČR jejich syna A. B. Ve spise byl také založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 9. 2000, sp. zn. 3 T 121/99, jímž byl první žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin znásilnění; dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 3. 2001, sp. zn. 8 T 149/2000, jímž byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin výtržnictví způsobený hádkou za použití nože; dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 5. 2002, sp. zn. 9 T 194/2001, jímž byl odsouzen k peněžitému trestu za trestný čin krádeže mobilního telefonu v tramvaji, a také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 1. 2004, sp. zn. 19 T 153/2003, jímž byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací za trestný čin krádeže dalšího mobilního telefonu, opět v tramvaji. V rámci řízení o povolení trvalého pobytu byl sepsán dne 21. 7. 2005 protokol o vyjádření druhé žalobkyně jako účastnice správního řízení, která při něm popsala své seznámení s prvním žalobcem a jejich společný život; obdobné vyjádření poskytl prvostupňovému správnímu orgánu i první žalobce. Při dalším sepsání vyjádření obou žalobců dne 17. 8. 2005 jim prvostupňový správní orgán oznámil, že žádost prvního žalobce bude zamítnuta, s čímž oba vyjádřili nesouhlas, zejména pro nemožnost druhé žalobkyně odejít kvůli jejímu studiu do Egypta.

Po tomto řízení vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí ze dne 15. 8. 2005, č. j. SCPP-01927/UL-IX-CI-08-2005, jímž žádost prvního žalobce zamítl podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Prvostupňový správní orgán prověřoval, zda manželství obou žalobců nebylo uzavřeno účelově, a konstatoval na základě jejich výpovědí a dalších důkazů,

že tomu tak nebylo. Na druhé straně ale také zjistil, že byl první žalobce celkem šestkrát pravomocně odsouzen pro různé trestné činy, z čehož dovodil, že by mohl závažným způsobem porušit veřejný pořádek, který definoval jako souhrn pravidel chování na veřejnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal první žalobce odvolání odůvodněné tím, že se jedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života daný tím, že jeho manželka je na mateřské dovolené s jejich devítiměsíčním synem A., a pokud by musel vycestovat, byla by nucena vystačit s dávkami v mateřství a hlavně by došlo k jeho odloučení od rodiny. Namítal proto rozpor s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zavázal se, že bude dodržovat všechny právní předpisy v ČR, aby nebyl nebezpečný pro veřejný pořádek v ČR. Odvolání bylo podpořeno i vyjádřením druhé žalobkyně, která připomněla, že její manžel žije v ČR od roku 1993, do roku 2000 neměl se zákonem problémy, poté byl odsouzen, přestože druhá žalobkyně je přesvědčena o jeho nevině, a jakkoli je nyní podmíněčně odsouzen, tato podmínka mu již končí a on hodlá žádat o vymazání záznamu z trestního rejstříku. Již nyní řádně chodí k probační úřednici, která mu také poradila, aby zastavil své řízení o udělení azylu a požádal o povolení k trvalému pobytu. Totéž mu poradil i prvostupňový správní orgán, aniž by se zmínil o nutnosti předložit výpis z rejstříku trestů. Nastínila následky, jaké by pro ni představovalo, kdyby musel manžel z ČR odejít, a připomněla, že není nebezpečný, naopak byl sám několikrát napaden pro svou barvu pleti.

Toto odvolání bylo zamítnuto výše označeným rozhodnutím stěžovatele ze dne 23. 9. 2005. Stěžovatel konstatoval, že předmětem řízení bylo posouzení žádosti o vydání zvláštního pobytového povolení podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což plyne z toho, že za rodinného příslušníka Evropské unie je třeba považovat i manžela občana ČR. I stěžovatel se pak ztotožnil s názorem, že svým opakovaným pravomocným odsouzením pro spáchání trestných činů první žalobce prokazuje, že se nejedná o osobu skýtající záruku dodržování českých zákonů, a je důvodné podezření, že může veřejný pořádek narušit i v budoucnu. Stěžovatel přitom přihlédl i k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k dalším zárukám práva na respektování rodinného a soukromého života, shledal ovšem, že ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něž bylo rozhodováno, nepřiznává rozhodujícímu správnímu orgánu správní uvážení, v jehož rámci by mohl přihlédnout k přiměřenosti důsledků rozhodnutí pro soukromý a rodinný život cizince, tak jak to umožňuje např. písm. c) téhož ustanovení. Nepříznivé následky pro rodinný život obou žalobců proto nemohly být zohledněny jako podpůrné pro změnu původního rozhodnutí. Z téhož důvodu odmítl i přihlédnout k protokolům z výslechů provedených v rámci trestního řízení s prvním žalobcem jako k novým důkazům.

Oba žalobci podali žalobu k Městskému soudu v Praze odůvodněnou tím, že stěžovatel vůbec nevzal v úvahu uzavření sňatku mezi žalobci a narození dítěte z tohoto manželství, a poukázali na nepřiměřenost zásahu do rodinného života prvního žalobce a obtížnost situace druhé žalobkyně způsobené případným nuceným vycestováním jejího manžela.

Této žalobě bylo vyhověno rozsudkem městského soudu napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. V něm dospěl soud k závěru, že žádost prvního žalobce neměla být posouzena podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle jeho § 78 a násl. Vyšel ze znění tohoto zákona, jak bylo změněno zákonem č. 217/2002 Sb., jímž byli mimo jiné rozdělení „cizinci“ do dvou základních kategorií, a to na občany Evropské unie a ostatní cizince. Trvalý pobyt občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků byl upraven v Hlavě IVa zákona o pobytu cizinců. První žalobce je cizincem, který není občanem Evropské unie, a proto mělo být o jeho žádosti rozhodováno podle Hlavy IV, a nikoli Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, naopak názor správních orgánů, že se žalobce stal svým sňatkem rodinným příslušníkem občana EU,

nemůže obstát, neboť by to vedlo k obsolentnosti ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť každý cizinec žádající o trvalý pobyt pro manželství s občanem ČR by byl posuzován jako manžel občana EU, čímž by byl setřen rozdíl mezi oběma skupinami cizinců, jak byl nastolen právní úpravou. Na žalobce jako občana třetí země žádajícího o trvalý pobyt z důvodu manželství s občanem ČR měla být použita Hlava IV zákona o pobytu cizinců. Pokud podle ní správní orgány nepostupovaly a dopustily se chybné právní kvalifikace, je jejich rozhodnutí stíženo podstatnou vadou řízení, neboť hlediska pro zamítnutí žádosti žalobce o trvalý pobyt měla být hledána v § 78 zákona o pobytu cizinců. K této vadě přitom soud přihlédl z úřední povinnosti podle § 76 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s. ř. s. a správní rozhodnutí obou stupňů zrušil podle § 78 s. ř. s., aniž by se z důvodu procesní ekonomie zabýval žalobními námitkami uplatněnými v podané žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z logiky kasačního přezkumu prováděného zdejším soudem vyplývá, že před posouzením právní otázky, zda měla či neměla být na žádost prvního žalobce aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců, tedy před zvážením důvodnosti kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je potřeba posoudit, zda tento rozsudek není stíženo vadami podle písmene d) téhož ustanovení, jak stěžovatel namítá, když vytýká městskému soudu, že překročil meze soudního přezkumu. Žalobci totiž námitku, že na žádost prvního z nich neměla být aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, vůbec nevznegli, takže městský soud podle stěžovatele překročil rozsah žalobních námitek, když jeho rozhodnutí právě pro aplikaci ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců zrušil.

Nejvyšší správní soud zjistil, že tato námitka má oporu v soudním spise, neboť v žalobě žalobci proti posouzení své žádosti podle Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců vskutku nebrojili. Městský soud poté, co zjistil, že právě podle této části zákona bylo správním orgánem prvního stupně a poté stěžovatelem postupováno, z tohoto důvodu rozhodnutí obou stupňů správních orgánů zrušil, přičemž své vykročení za hranice žalobních bodů zdůvodnil svou povinností přihlédnout ke skutečnosti, kterou posoudil jako zásadní vadu řízení, z úřední povinnosti v souladu s příkazem obsaženým v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve vazbě na § 76 odst. 3 s. ř. s.

Tyto dvě těsně související normy znějí:

„(1) Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

...

c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohl-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

...

(3) Nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51, nařídí předseda senátu jednání. Z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 soud napadené rozhodnutí zruší, popřípadě vysloví jeho nicotnost i tehdy, vyjdou-li tyto vady najevo při jednání.“

V daném případě je zjevné, že podle městského soudu správní orgány obou stupňů chybně zvolily, podle které hlavy zákona o pobytu cizinců má být v případě prvního žalobce postupováno, přičemž se cítil oprávněn napadené rozhodnutí zrušit, neboť tato skutečnost sice nebyla namítána v žalobě, nicméně městský soud ji zjistil z vlastního podnětu, a tedy „vyšla najevo při jednání.“ Tento výklad spojení „vyjít najevo při jednání“, ze kterého městský soud implicitně, tedy bez bližšího zdůvodnění, vyšel, však není souladný s dosavadní judikaturou soudu

zdejšího. Nejvyšší správní soud se totiž k výkladu tohoto ustanovení a konkrétně k výkladu onoho „vyjítí najevo“ komplexně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 14. prosince 2007, sp. zn. 2 Afs 57/2007 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „Žalobní řízení je totiž založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Racionální podstata citovaných dvou zásad spočívá především v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení určité právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení.“

Určitý korelativ ze zmíněných pravidel představuje ustanovení § 76 s. ř. s., které stanoví taxativní výčet důvodů, pro které lze napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení bez jednání, a zároveň výslovně stanoví, že z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zruší, popř. vysloví jeho nicotnost, i tehdy, vyjdou-li tyto vady najevo při jednání (§ 76 odst. 3 s. ř. s.). Tento korelativ však není možno vykládat jako zásadní výjimku ze zásad koncentrace a dispozitivnosti žalobního řízení, nýbrž spíše jako zjemnění tvrdosti zákonné úpravy cílené na ty případy, kdy žalobce nikoliv vlastní vinou není schopen upozornit na některé vady správního řízení v rámci lhůty pro podání žaloby. Proto také zákonná úprava zvolila dikci „vyjdou-li tyto vady najevo“, což zjevně nemůže být ztotožněno se slovy např. „namítne-li“ či „napadne-li“. Podstatu a smysl „vyjítí najevo“ tak je nutno vyložit tak, že určitou námitku vznese samotný žalobce, žalovaný, osoba zúčastněná na řízení, či se bude jednat o okolnost, kterou zjistí samotný rozhodující krajský soud. Společným jmenovatelem všech těchto případů však musí být to, že tato zjištěná skutečnost nebyla či dokonce nemohla být známa žalobci, takže po něm nelze spravedlivě požadovat, aby ji uplatnil přímo v rámci žalobních bodů. V praxi se tak může jednat o skutečnosti plynoucí z části spisu, k níž žalobce neměl přístup, skutečnosti nově vystanuvší teprve z průběhu dokazování prováděného krajským soudem apod.“

V nyní posuzovaném případě je ovšem zjevné, že důvody, pro něž městský soud napadená rozhodnutí zrušil, nebyly skutkovými novotami a nebyly ani novotami právními, které by žalobci nemohli v žalobě uplatnit. V posuzovaném případě nedošlo k judikatornímu odklonu, neboť za judikatorní odklon lze považovat zásadně pouze situaci, kdy soud sám popřípadě soud jemu nadřízený změnil svůj právní názor vyjádřený v judikatuře, ať už v důsledku vlastního uvážení, v němž zdůvodní, jaké pohyby jej vedly k přijetí názoru odlišného od dosavadní judikatury; či v důsledku rozhodnutí soudu, jehož názor musí soudní soustava respektovat, ať už se jedná o rozhodnutí Ústavního soudu jako orgánu povolání článkem 83 Ústavy k ochraně ústavnosti, Evropského soudu pro lidská práva, jehož právní názory jsou závazné v důsledku úcty České republiky k závazkům, které pro ni podle článku 1 odst. 2 Ústavy vyplývají z mezinárodního práva, či o rozhodnutí soudů vykládajících na komunitární úrovni právo Evropských společenství, jež má před českým vnitrostátním právem obecně uznávaný primát.

V nyní posuzovaném případě však k žádné z těchto situací nedošlo. Městský soud pouze dospěl k závěru, že na žádost prvního žalobce neměla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců. K tomuto závěru ovšem dospěl toliko na základě svého vlastního, byť obsáhlého a argumentačně zajímavého, uvážení, nikoli na základě konstatování, že by předtím byla jiným rozhodnutím popřena dosavadní judikatura ve věcech cizineckého práva, tedy že by došlo k onomu judikatornímu odklonu. Přitom tato dosavadní judikatura aplikaci Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců na žádosti neobčanů Evropské unie, kteří mají za manžela občana ČR, implicitně schvalovala, když takto podložená správní rozhodnutí posuzovala a přezkoumávala, aniž by je z důvodu aplikace této části zákona o pobytu cizinců rušila. Příkladem může posloužit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2007, sp. zn. 2 As 78/2006 (publ. pod č. 1335/2007 Sb. NSS), kde byla zdejším soudem zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. 11 Ca 297/2005, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. b)

zákona o pobytu cizinců, tedy z totožného důvodu jako v nyní posuzovaném případě a podle téže části zákona o pobytu cizinců, kterou podala státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky z důvodu svého manželství s občanem ČR.

Městský soud tak právním závěrem, který v dané věci zaujal, nereflekoval to, že by došlo k judikatornímu odklonu, nýbrž se pouze sám odklonil od dosavadního přístupu správních soudů k této otázce, aniž by se s touto předchozí judikaturou vypořádal.

Pouze formou obiter dictum přitom zdejší soud podotýká, že se neztotožňuje ani se samotným právním názorem městského soudu. Městský soud sice správně upozorňuje na fakt, že v důsledku výkladu, jenž i na neobčany EU, kteří si vezmou za manžela občana ČR, hledí jako na rodinné příslušníky občana EU, dochází k některým aplikačním paradoxům, jako je (respektive byla, neboť je tu posuzován právní stav do 23. 11. 2005) obsolentnost § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců i další překryvy s Hlavou IV téhož zákona a stírání rozdílů mezi některými skupinami cizinců, které zákonodárce patrně chtěl nastolit. Zákonodárci se však nepodařilo zdárně vtělit tento předpokladatelný úmysl - odpovídající snaze o zvýhodnění občanů Evropské unie v zájmu promítnutí svobody pohybu občanů EU po jejím území - do textu zákona. Městský soud postavil proti jazykovému výkladu použitému stěžovatelem velmi fundovaný výklad systematický a teleologický, aby toto pochybení zákonodárce překlenul. Přesto musí zdejší soud konstatovat, že v souladu s jeho konstantní judikaturou (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. 2 Afs 122/2004, publ. pod č. 474/2005 Sb. NSS) nelze pochybení zákonodárce přičítat k tíži fyzických a právnických osob, a proto za situace, kdy se patrně rozchází úmysl zákonodárce s textem zákona, v němž měl být tento úmysl vtělen, je třeba použít toho výkladu, který je pro fyzické a právnické osoby, jimž z něj vyplývají práva a povinnosti, příznivější. Tímto výkladem byl v daném případě jednoznačně výklad jazykový stavějící neobčany EU, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů ČR, do výhodnějšího postavení, jak jej použil stěžovatel a předtím správní orgán prvního stupně. Právní úvaha městského soudu tak sice lépe odrážela nedokonale vyjádřený úmysl zákonodárce a systematicku zákona, ovšem způsobem jdoucím více k tíži obou žalobců, což neodpovídá celostnímu pojmání státu, kde orgány právo aplikující jej mají pokud možno vykládat tak, aby odvrátily od subjektů práva důsledky pochybení zákonodárcových.

Lze tak uzavřít, že se městský soud rozhodl na základě určité právní úvahy – a zdejší soud, jak bylo obiter dictum uvedeno výše, se ani s touto úvahou neztotožňuje - odklonit od dosavadní akceptace používání Hlavy IVa na neobčany Evropské unie, kteří si vzali občana ČR, správními soudy. Učinil tak na základě úvahy sice podrobné a kvalitně strukturované, nicméně neovlivněné žádnou právní či skutkovou novotou, tedy na základě právního názoru, v jehož zaujetí v žalobě nic nebránilo ani žalobcům samotným. Za takové situace ovšem nelze tvrdit, že tato skutečnost „vyšla najevo“ při jednání městského soudu, a nebylo tak možno § 76 odst. 3 s. ř. s. použít, neboť za „vyjití najevo při jednání“ nelze považovat situaci, kdy nějaká skutečnost vyjde najevo toliko v mysli členů senátu krajského soudu jejich úvahou, aniž by k tomu vzešel podnět ve vnějším světě. Městský soud tak skutečně překročil meze dané mu žalobními body, aniž by k tomu byly dány důvody předpokládané § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve vazbě na § 76 odst. 3 s. ř. s., a zatížil tak své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Za této situace již není zapotřebí se podrobně zabývat otázkou, zda výklad zákona o pobytu cizinců provedený městským soudem založil i důvodnost námítky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ostatně zdejší soud se k tomuto výkladu okrajově vyjádřil již výše.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu